

[Forsvarsministeren.]

ser, bl. a. i henhold til — og nu skal jeg læse lidt langsomt — landbrugsloven, skovloven, loven om by- og landzoner, naturfredningsloven og miljøbeskyttelsesloven. De pågældende institutioner skal spørges af hensyn til arealernes anvendelse til øvelsespladsformål. Jeg er derfor også nødt til at sige, at selv om vi begyndte på at spørge om disse ting i november 1974, vil der nok gå nogen tid, før de fornødne tilladelser foreligger og arbejdet er afsluttet.

Må jeg så til sidst sige, at der er ingen, der er mere interesseret end forsvareren i, at øvelsespladsforholdene bliver afklaret så hurtigt som muligt, og deri ligger i hvert fald noget af en garanti for, at vi ikke smøler med sagen i forsvarsministeriet.

Ritta Ahm (KrF):

Ja, jeg vil gerne takke forsvarsministeren for svaret, men sagen har jo været rejst før, og vi er sådan set ikke nået ret meget længere med den. Jeg kan ikke sige, der var så meget positivt at hente i svaret med hensyn til denne hurtige afgørelse, som vi havde håbet.

Jeg vil gerne have fastslået ganske klart fra forsvarsministeren, om jeg har forstået forsvarsministerens ret, når jeg konkluderer, at de oplysninger, man nu er i gang med at indhente, i realiteten er en begyndelse til en påtænkt ekspropriation. I så fald kan beboerne jo lige så godt få det at vide nu.

Forsvarsministeren (Orla Møller):

Heller ikke dette spørgsmål er så enkelt at besvare. Det siger sig selv, at i undersøgelsen af alle disse ting ligger der dette, at der er visse forhold, der skal afklares, før man i det hele taget får stipuleret, hvilke ting der skal til for at sætte ekspropriations-sagen i gang.

Jeg er ked af at måtte sige, at det altså er nødvendigt at væbne sig med nogen tålmodighed, uanset hvor meget jeg forstår situationens pinagtighed på stedet. Der skal blive gjort, hvad der gøres kan.

Arentoft (FP):

Da hele spørgsmålet om øvelsesarealerne for Antvorskov kaserne kom frem her i tinget i februar sidste år, vandt den daværende forsvarsminister, tror jeg, mange menneskers

agtelse, og i alt fald min agtelse, ved at imødegå de angreb, som selvfølgelig straks blev udnyttet til at tale om krigsgale generaler osv., der efterhånden skulle have så store landarealer, derved at forsvarsministeren omgående meddelte offentligheden, at her kunne man ikke klandre forsvareren, men at det var politikerne, man måtte klandre.

Det var en loyalitet, som jeg synes at forsvareren kunne være tjent med fra sin forsvarsministers side, og jeg vil gerne spørge, om den nuværende forsvarsminister vil tilsige en tilsvarende loyalitet over for forsvareren.

Forsvarsministeren (Orla Møller):

Det er godt, man en gang imellem får stillet et spørgsmål, der er meget let at besvare: ja, naturligvis, ellers burde jeg simpelt hen sættes fra den stilling, jeg sidder i.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Gert Petersen (SF) til miljøministeren:

„Hvordan forklarer ministeren den åbenbare modsigelse mellem hans udtalelse af 17. februar 1975 til Berlingske Tidende vedrørende bebyggelsen på Vestamager og hans udtalelser under folketingsdebatten den 1. juni 1973, og vil ministeren undlade at tage stilling til yderligere bebyggelse på Vestamager, før spørgsmålet har været drøftet i folketingets udvalg om fysisk planlægning?“ (Spm. nr. 23).

Skriftlig begrundelse.

Den 17. februar 1975 udtalte ministeren til Berlingske Tidende: „Jeg har nu sat undersøgelser i gang for at få sagen belyst. De 400 boliger, der er givet tilladelse til, svæver i luften. De kan som projekt ikke stå alene.“

Men den 1. juni 1973 sagde ministeren i folketinget (jfr. folketingets forhandlinger, 1972-73, sp. 7488 og 7488-89): „Jeg tror, det vil være forsvarligt at gå med til det søgøgsbyggeri på ca. 400 lejligheder, det såkaldte pilotbyggeri, som man arbejder med.“ Og som en kommentar til en udtalelse fra martets bestyrelse: „Jeg læser denne formulering sådan, at martet ikke kan ligge alene, man at martet kan klare sig med en begrænset boligbebyggelse, og jeg